для підтримки лінгвістичного багатства та інтелектуальної глибини національної культури. **Перспективи** подальшого дослідження полягають у детальному вивченні трансформації колірної лексики в умовах сучасної цифрової комунікації та маркетингу. Особливої уваги потребує аналіз того, як автентичні назви барв інтегруються в новітні соціокультурні контексти, зберігаючи при цьому свій унікальний символічний потенціал.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Гуменюк, І.І. (2005). Кольористика у фразеології – ключ до культурної інтерпретації (на матеріалі англійської та української мов) / І.І. Гуменюк // Наукові записки Кам'янець-Подільського державного університету. Випуск 11. Т. 1. Кам'янець-Подільський: Абетка-НОВА. С. 211–217.

2. Жайворонок, В.В. (2006). Знаки української етнокультури: Словник-довідник. К.: Довіра, 703 с.

3. Корольова, В.В. (2012). Поетична семантика кольоративів у сучасній українській мові /В.В. Корольова // Мова і культура. Вип. 15. Т. 1. С. 215–220.

5. Форманова, С.В., Базик, О.І. Семантико-стилістичні функції хроматизміів як засіб формування національно-мовної картини світу. URL : http://elib.crimea.edu/culture/culture50/part2/zip/formanova.zip

6. Наукова електронна бібліотека періодичних видань НАН України. URL : https://nasplib.isofts.kiev.ua/home

Орлова О.А.
громадський діяч, волонтер, амбасадорка України за кордоном, учасниця комісії щодо колективного захисту статусу S парламенту біженців у Швейцарії, м. Цюрих, Швейцарія

ІНТЕГРАЦІЯ БЕЗ ВТРАТИ ІДЕНТИЧНОСТІ

Інтеграція – це не розчинення. Я живу у Швейцарії вже кілька років. Вивчила мову, адаптувалась до ринку праці, знаю, як працює місцева комуна, державні установи, як живе соціум. Проте це не означає, що я стала «колишньою українкою». Навпаки, я намагаюсь привносити особливості українського суспільного та культурного життя у швейцарське.

Інтеграція – це діалог двох культур, а не капітуляція однієї перед іншою.

А ідентичність – не музейний експонат. Моя українськість – не фольклор для свят і вишиванок раз на рік. Це мова, якою я думаю. Це пам'ять, яку я передаю дітям. Це цінності, що сформувалися задовго до того, як я переїхала. Ідентичність живе – і вона має право жити тут, у Цюриху, Берні, Базелі.

Мистецтво як міст між культурами. Одна з найпотужніших мов, якою можна говорити про себе – мова мистецтва. І на підтвердження цієї тези, хоче навести приклад проведених фестивалів української культури у Швейцарії, де свої роботи представляють українські майстрині, художниці, творчі жінки. Це не просто виставки – це живий діалог. Швейцарці приходять і бачать: Україна – це не лише війна на екрані новин. Це краса, глибина, сила. Через вишивку, живопис, кераміку, слово ми розповідаємо про себе так, як жодна стаття у газеті не розкаже. Найбільш приємно бачити, як місцеві купують додому як оберіг ляльку-мотаку, або велику картину українки на полотні, що наче пронизано самобутністю та силою.

Мова – це дім, який можна взяти з собою. Діти, що ростуть далеко від України, ризикують втратити найважливіше – мову і пам'ять. Саме тому так важливі українські школи. Недільна школа «Зернятко» – один із таких осередків, де діти вивчають українську мову та історію не з примусу, а в атмосфері любові та поваги до рідного. Тут не «зберігають» мову – тут дають їй рости. Кожна дитина, яка каже «я – українець» і знає, що це означає, – це перемога над забуттям. Такі школи об'єднують і дарують відчуття згуртованості та приналежності до Батьківщини.

Свята як живе коріння. Жіночий клуб «Етна» – це спільнота, яка зберігає традиційний ритм українського та православного календаря. Великдень, День святого Миколая, Різдво – ці свята ми відзначаємо не як реконструкцію минулого, а як живу традицію, що об'єднує родини тут і зараз.

Разом із тим ми святкуємо День Незалежності України та День Конституції, День Вишиванки та День української мови – бо громадянська ідентичність і культурна йдуть пліч-о-пліч. Коли діти разом із батьками кладуть крашанку в кошик або співають колядку, спільно створюють велику мапу України та – це і є інтеграція без втрати себе.

Асиміляція як очікування – це форма тиску. Іноді суспільство, навіть доброзичливе, ненавмисно транслює меседж: «Стань одним із нас – і тебе приймуть». Я розумію цю логіку. Але я відмовляюся обирати між тим, щоб бути «своєю» тут, і тим, щоб залишатись собою.

Міжкультурний діалог – це не монолог про біль. Ми свідомо залучаємо представників місцевого врядування до українських подій. На річниці повномасштабного вторгнення ми разом вшановуємо пам'ять полеглих героїв та невинно вбитих цивільних. Це важливо: коли швейцарський чиновник стоїть

поруч із українською матір'ю на хвилині мовчання – це більше, ніж дипломатія. Це людяність. Це і є справжній міжкультурний діалог – не на рівні гасел, а на рівні спільної присутності.

Так, наприклад, представники місцевого самоврядування міста Біль не пропускають жодної події, організованої українським ком'юніті, беруть активну участь, а ще запрошують і наших представників до слова на важливих швейцарських подіях, беруть інтерв'ю для місцевих видань і навіть номінують на премію «Людина року (м. Біль)».

Кіно – це вікно в душу народу. Українська діаспора організовує покази українського кіно з німецькими субтитрами. Не тому що хочеться когось переконати. А тому, що кіно – це найкоротший шлях до розуміння. Коли швейцарець дивиться українське кіно, він бачить нас зсередини: наш гумор, нашу меланхолію, нашу любов до землі, нашу складну історію. Жодна промова не замінить двох годин чесного фільму. Від початку поточного року відбулися покази таких фільмів, як «Вічник», «Мавка. Справжній міф», «Ну, мам», «Випробувальний термін», «Вартові Різдва» та інші.

Українська поезія – голос нації, її пам'ять, ритм. У такі складні часи надзвичайно важливо зберігати вогник душі Батьківщини у кожному з нас. Саме таким вогником стали літературно-музичні вечори української поезії: «Кохання, що живе у слові», «Кобзар слово свободи», «Дозволь собі відчути». Це унікальні події, що поєднують живі читання, арт-перформанси, живий музичний та вокальний супроводи, а ще – традиційні пригощання.

Спільно – значить сильніше. Ми не працюємо в ізоляції. Спільно з іншими організаціями (наприклад, ГО Комунікації для змін) ми проводимо вебінари на теми, що хвилюють кожного українця сьогодні. Зокрема, як говорити з іноземцями про Україну, про війну. Це непросто: знайти слова, що не відштовхують, але й не применшують правду. Такі зустрічі – це не тільки практика. Це внутрішня робота, яка допомагає нам самим зрозуміти, ким ми є і що ми несемо у світ. Долучаємось до Міжнародних розмов про жіноче лідерство, в тому числі й у мистецькому русі, разом із Асоціацією Амбасадорок України.

Громада – це не гетто, а опора. Українська діаспора в Швейцарії – це не спроба ізолюватися. Це простір, де можна відновлюватися, підтримувати одне одного і виходити назовні – сильнішими. Громада дає коріння, щоби дерево могло рости вгору, а не лише вшир.

Участь у місцевому житті – наш обов'язок і право. Я беру участь у суспільному житті Швейцарії не всупереч своїй ідентичності, а разом із нею. Мій досвід – досвід людини, яка знає, що таке втрата дому, що таке боротьба за свободу – є внеском, а не тягарем.

Інтеграція успішна тоді, коли обидві сторони змінюються. Справжня інтеграція – не одностороння. Вона відбувається, коли приймаюче суспільство теж відкривається: до іншого досвіду, іншої пам'яті, іншого погляду на світ. Ми не просимо толерантності. Ми пропонуємо взаємозбагачення.

Ми будуємо міст. Не між «тут» і «там». А між тим, ким ми є, і тим світом, у якому живемо. І саме такими – цілими, зі своїм корінням і своїм голосом – ми найбільш корисні: і для країни, що нас прийняла, і для тієї, що нас народила.

Павленко М.Ю.
здобувачка першого (бакалаврського) рівня вищої освіти Херсонського державного університету,
м. Херсон, Україна
наукова керівниця – докторка педагогічних наук, професорка **Лимаренко Л.І.** м. Херсон, Україна

ВНЕСОК УКРАЇНСЬКИХ ЕМІГРАНТІВ У РОЗВИТОК КІНОІНДУСТРІЇ ГОЛЛІВУДУ В ПЕРШІЙ ПОЛОВИНІ XX СТОЛІТТЯ

Голлівуд вже давно перестав асоціюватися лише з районом міста Лос-Анджелес. З початку розвитку кіноіндустрії він перетворився на землю обітовану для всіх амбітних мрійників, котрі хотіли показати себе світові. Не стали виключенням тут і українські емігранти, які зробили чималий внесок у розвиток американської кіноімперії.

Лазар Маїр, більш відомий світові як Луїс Барт Маєр народився у Димарі, поблизу Києва. Він був одним із трьох засновників студії MGM (Metro-Goldwyn-Mayer). За часів його правління (1924–1951 рр), MGM випускала більше фільмів, ніж, будь-яка тогочасна кіностудія у світі [2].

Також саме Маєру прийшла ідея заснування Американської академії кіномистецтва. Насамперед, вона створювалась для об'єднання в союз усієї тогочасної американської кіноіндустрії. Підписання «Базової угоди кіностудій» сталося у листопаді 1926 року, а вже в грудні того ж року, Маєр зібрався з трьома іншими лідерами галузі для обговорення створення організації, яка б